

www.galarna.si

Lorraine Heath: *Surrender to the Devil*

Prevod: Maša Zupančič

Copyright © 2009 by Jan Nowasky

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Hot Damn Design

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-3

HEATH, Lorraine

Predaja hudiču / Lorraine Heath ; prevod Maša Zupančič. -
Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2015

500 izv. - Prevod dela: Surrender to the Devil

ISBN 978-961-6982-00-9 (broš.)

COBISS.SI-ID 83722241

Lorraine Heath

Predaja hudiču

Prevod:

Maša Zupančič

*Posvečeno Eileen,
eni izmed najimenitnejših žensk, kar jih poznam.*

Uvod

Iz dnevnika Frannie Darling

Moji najzgodnejši spomini segajo v čase, ko mi je Feagan s svojim cockneyjskim naglasom govoril: „Frannie, darling, pridi v moje naročje.“

Zanj sem bila vedno „Frannie, darling.“

„Frannie, darling, prinesi mi gin.“ „Frannie, darling, zmasiraj mi boleče noge.“ „Frannie, darling, naj ti povem zgodbo.“

In tako sem vedno, kadar me je kdo vprašal po imenu, odgovorila, da sem Frannie Darling.

Živela sem v sobi s Feaganom in njegovo razvpito tolpo otrok, ki so bili znani po svojih lopovskih spretnostih. Feagan je bil vedno prisoten v mojem življenju. Včasih sem si predstavljala, da je moj pravi oče. Njegovi lasje so bili enake svetlo rdeče barve in prav tako neukrotljivi kot moji. A nikoli me ni priznal za svojo hčer. Vedno sem bila le ena izmed njegovih otrok. Tista, ki je sedela

v njegovem naročju ter mu pomagala šteti robce in kovance, ki so jih prinesli drugi.

Bila sem tista, ki je s svile previdno odstranila nit, s katero so bile izvezene inicialke. Pri tem zamudnem opravilu sem se naučila veliko črk, saj so me zapleteno izvezene vijuge črk prevzele in vedno sem uprašala Feagana, kaj pomenijo, preden sem začela uničevati dokaze o tem, da so kdajkoli obstajale. Če se zdaj ozrem nazaj na tiste čase, sem pogosto presenečena nad spoznanjem, da je imel tako majhen košček blaga tako veliko vrednost.

Verjetno je bil Feagan v prejšnjem življenju učitelj. V šoli, kjer je učil pisati in računati in kjer so ga učenci oboževali. Ali pa sem si morda samo želela, da bi bil, če je bil v resnici moj oče, kaj več kot zgolj zločinec.

Nikoli ni govoril o svoji preteklosti in nikoli ga nisem spraševala o svoji.

Preprosto sem sprejela svoje življenje v revni četrti kot svojo dolžnost. Feaganovi fantje so vedno ravnali z mano, kot da sem nekaj posebnega. Morda zato, ker sem instinktivno skrbela zanje, kot da bi bila njihova mati. Krpala sem njihova oblačila in se stiskala k njim, ko sem se zvečer odpravila spat. Ko sem bila nekoliko starejša, sem jim kuhala in jih tolažila. In včasih sem jim pomagala krasti.

A nič od tega me ni pripravilo za grozo in strah, ki sta se naselila v meni, ko so me pri dvanajstih letih ugrabili in prodali v bordel. Luke in Jack – takrat najstarejša Feaganova fanta – sta me rešila te nočne more, ki sem jo doživljala.

A ne dovolj zgodaj. Luke je ubil človeka, ki me je tako kruto oropal nedolžnosti.

Med čakanjem na sojenje ga je obiskal oče moškega, ki ga je ubil – grof Claybournski. Claybourne je v Luku prepoznal svojega dolgo izgubljenega vnuka in naša življenja so se drastično spremenila. Kraljica je Luku oprostila grehe in ga predala v oskrbo njegovemu staremu očetu.

Odločen je bil, da nam bo dal tisto, česar nismo nikoli imeli. Ko je najel učitelje, sem se hitro naučila brati in pisati. Obvladala sem izračune, ki so bili bolj zapleteni od vseh, na katere sem kdajkoli naletela. Naučila sem se spodobnega vedenja. Vendar pa se v veliki hiši v predelu St. James nikoli nisem udomačila.

In ko se je Luke začel gibati v aristokratskih krogih, sem se v njegovi družbi počutila vedno bolj neprijetno. Veliko bolj sproščena sem bila v Jackovi družbi. Ko se mu je nasmehnila sreča in je odprl igralniški salon, mi je ponudil zajetno plačilo za vodenje njegovih knjig. Grofu sem se zahvalila za vse, kar je storil zame. Priznala

sem, da je bilo moje življenje bogatejše zaradi njegovih prizadevanj in skrbi za moje blagostanje, vendar sem si, ko sem odšla skozi vrata njegove hiše, oddahnila.

Globoko v sebi sem vedela, da je bilo moje življenje veliko boljše, kot sem si zaslužila. Nisem bila del aristokracije in človek si je mesto v njej le redko zaslužil s svojim delom ali dosežki. Običajno je bilo določeno s krvnim sorodstvom in moje je bilo nedvomno umazano čez mejo predstavljivega. Bila sem vesela, da mi ni bilo treba več prenašati njihovih pogledov, njihovega obrekovanja in ugibanj.

Samo sebe sem prepričala, da je moja sreča pogojena s tem, da se nikoli več ne zapletem v prijateljske odnose z gospodi in damami iz aristokracije.

Zato sem jih izključila iz svojega življenja. Močno sem se trudila, da sem si ustvarila varen pristan, kjer sem bila srečna in zadovoljna. Vedela sem, da je bilo tisto, kar sem imela, natančno tisto, kar sem si želela, in da mi je to povsem zadostovalo.

In nato je v moj mali varni svet vstopil on ... in svet je spet postal zelo nevaren.

Prvo poglavje

London

1851

Sterling Mabry, osmi vojvoda Greystonski, ni vedel, zakaj je pritegnila njegovo pozornost.

Pozneje, ko se je spominjal tistega trenutka, se je spraševal, ali so ga pritegnili njeni živo rdeči lasje ali morda dejstvo, da je stala poleg njegove sestre Catherine pred oltarjem, ko se je ta poročila z Lucianom Langdonom, grofom Claybournskim. Ali pa je bilo morda krivo to, da so jo med sprejemom v novi hiši njegovega svaka obkrožali trije moški, pri čemer je vsak izmed njih na svoj način branil svoj teritorij, kot so to počeli levi v Afriki, ki jih je opazoval med svojim popotovanjem po svetu. Bil je presenečen, da nihče izmed njih ni zarjovel.

Medtem ko je stal ob oknu salona s kozarcem šampanjca v roki in čakal na obvezno zdravico, da bi se nato lahko končno pobral domov, je opazoval njen skoraj sramežljiv nasmeh, ki ga je namenila vsakemu

izmed moških, in njen način govora, pri katerem je rahlo nagnila glavo, kot da bi izdala škandalozno skrivnost, in bil je radoveden, o čem govori. Bila je veliko predaleč, da bi lahko slišal njen glas, vendar si je predstavljal, da je podoben sladkemu, milozvočnemu glasu angelov – ali pa morda zapeljivemu spevu morske sirene, saj je bilo očitno, da so bili vsi moški, tako kot je bil tudi on, očarani že samo nad njeno prisotnostjo.

Bilo je očitno, da jih družijo nekaj zelo posebnega. Celo od daleč je opazil, da se naklonjenost, ki jo je namenjala vsakemu od teh moških, zrcali na njenem ljubkem obrazu. Spraševal se je, ali je morda kdaj ljubimkala z njimi, saj je bila bližina med njimi veliko globlja od prijateljske.

Ti trije moški ga niso prav posebej zanimali, razen njihove vloge v njenem življenju. Prvega je dobro poznal. Bil je Jack Dodger, lastnik razvpitega igralniškega salona, ki ga je Sterling pogosto obiskoval, odkar se je vrnil v London. Drugega, ki je bil višji in bolj plečat od drugih dveh, si Sterling zvečer – pa tudi čez dan – ne bi želel sam srečati v zakotni ulici. Tretji moški je bil William Graves, zdravnik, po katerega je Claybourne poslal, ko je Catherine omedlela, medtem ko je bedela ob svojem mrtvem očetu.

Sterling je z zanimanjem opazoval, ko se je tej majhni skupini približal Claybourne, ki so ga pozdravili kot brata, torej s širokimi nasmeški in trepljanjem po rami, stiskom roke in morda prijateljskim zbadanjem. Ženska ga ni objela, temveč mu je namenila le topel nasmešek, ki je povedal vse. Občudovala ga je, se ga nadvse razveselila in mu želela vse dobro. A predvsem ga je ljubila.

Torej je ta peterica spadala skupaj. Nedvomno so vsi odraščali na ulici. Tatovi, žeparji, morilci in sam bog ve, kaj vse jih je še družilo. To spoznanje bi moralo potlačiti njegovo zanimanje za to žensko, a ga je le še podžgalo.

Ko je zaslišal znane, lahkotne korake, je v mislih določil smer, iz katere so prihajali, in se obrnil proti svoji sestri šele, ko je bila blizu in je bilo očitno, da je namenjena k njemu. Njeni svetli lasje so bili speti v figo, na njenih licih je bilo opaziti rahlo rdečico, ki jo je povzročilo veselje nad njenim poročnim obredom, in njene modre oči so se bleščale kot najdragocenejši dragulji.

„So te očarali, kajne?“ ga je tiho vprašala in ugotovil je, da njegovo bolščanje ni le nevljudno, temveč tudi očitno, čeprav je bil prepričan, da so skupino opazili tudi drugi gosti.

Ne bi ga smelo presenetiti, da je prišlo toliko aristokratov. Novica o na hitro dogovorjeni poroki med *hudičevim grofom* in Catherine je hitro zaokrožila po celem Londonu. Najradovednejši med elito so napolnili majhno cerkev, kjer je potekal obred, in zdaj jih je Claybourne gostil v svoji hiši. Prišel je celo Marcus Langdon, ki je bil nekoč v igri, da bi podedoval Claybournov naslov. Očitno se je sprijaznil s svojo usodo naslednika, ki to nikoli ne bo.

„Le malenkost sem radoveden, to je vse,“ je odgovoril Sterling lakonično. „Niso takšne vrste ljudje, s kakršnimi imamo običajno opravka. Tista ženska. S tabo je stala pred oltarjem.“

„Frannie. Ja, zelo sva se zblížali. Če bi se udeležil slavnostne večerje, ki sva jo gostila včeraj, ali bi danes zjutraj prišel dovolj zgodaj v cerkev, bi vaju lahko predstavila.“

Ne meneč se za njeno pripombo – vedel je namreč, da se na večerji ne bi počutil prijetno in da njej ne bi bilo prijetno, če bi ga gostila – je ponovil ime, ki mu ga je povedala. *Frannie*. Pričakoval je – ali morda le upal – da bo ime bolj eksotično, a kljub temu se mu je zdelo, da ji pristaja. „Oblači se precej nevpadljivo.“

Zdelo se je, da niti dolgočasna modra obleka, ki jo je nosila, niti ona ne sodita v ta prostor. Predstavljal si

jo je v vijoličasti ali škrlatni obleki iz svile, ki bi drsela po njeni koži vse do njenih golih stopal.

„Pred kratkim sem spoznala, da ljudi ne smeš soditi po njihovem videzu,“ je rekla Catherine.

V njenem glasu je zaznal obsojanje, saj je vedela, da ljudi presoja po njihovem videzu in statusu. Prepoznal je tiste, ki sodijo med elito – in nato druge, s katerimi se ni družil, razen če je bilo to nujno potrebno. Nikoli ni imel razloga ali želje, da bi se družil z nekdanjimi zločinci.

„Ali skrbijo zanjo?“ je vprašal.

„Prosim?“

„Moški, ki jo obkrožajo. Ali so z njo v sorodu? S čim se preživlja?“

„Tega se ne spodobi spraševati.“

Namenil ji je globok pogled. „Je potemtakem ljubica koga izmed njih?“

Čeprav si ni mogel predstavljati, da bi se Catherine družila z žensko dvomljive morale, in še manj, da bi jo povabila na svojo poročno zabavo, a če je bila Claybournova prijateljica z ulice ...

Catherine ga je zavrnila. „Le kako ti pride kaj takega na pamet? V Dodgerjevem igralniškem salonu vodi knjige.“

Spodobno ime za nespodoben kraj. Tako se je zdel salon, v katerega je bil vstop dovoljen samo moškim, skoraj ugleden.

„Nenavadno.“

„Meni se zdi občudovanja vredno. Nima vsaka ženska te sreče, da bi imela očeta, ki bi skrbel zanjo.“

„Skrij svoje kremplje, Catherine. Nisem je žalil, vendar moraš priznati, da ženske običajno opravljajo gospodinjska dela in ne vodijo poslov.“

Dotaknila se je njegove roke. „Oprosti. Verjetno sem malce zaščitniška do Claybournovih prijateljev. Ko te ni bilo, so mi večkrat priskočili na pomoč.“

Torej jo je Sterlingova odsotnost prisilila, da je za pomoč prosila zloglasne barabe. To bi zagotovo neskončno razveselilo njunega očeta in mu dalo še en razlog več za razočaranje nad svojim dedičem, ki ga je imel za ničvredneža.

Sterling je brez zadržkov priznal, da je živel razuzdano življenje in skrbel predvsem za lastne užitke. Z očetom sta se prepirala glede njegovih odločitev. Vendar pa njegov oče ni mogel razumeti, kako je, če se nimaš v oblasti. Ni vedel, kakšen je občutek, ko te v svoje kremplje zgrabi strah. Ni razumel, kako je zreti v prihodnost in se zavedati, da bo to temačen in osamljen kraj.

PREDAJA HUDIČU

„Morala bi vaju predstaviti,“ je rekla Catherine veselo, kot da bi ugotovila, da so Sterlingove misli zavile v temačno ulico.

„Ni potrebe.“ Bil je prepričan, da moški ne bodo veseli njegovega vdora na njihov teritorij.

„Spremenil si se, Sterling.“

„To si mi že povedala. Vsi se spreminjamo, Catherine. Tudi zate bi lahko trdil enako.“

„Ne v tolikšni meri kot ti. Postal si pravi cinik.“

„Postal sem realist. Pridruži se svojemu možu, da lahko nazdravimo in da že enkrat opravimo s tem.“

Za trenutek je opazil bolečino v njenih očeh, očeh, ki so bile tako modre kot njegove. Zgrabil jo je za roko, še preden bi lahko odšla: „Oprosti. Saj veš, da ti želim vso srečo tega sveta, ki si jo resnično zaslužiš. Ker sem se toliko časa klatil po svetu in večino časa preživel na prostem, se ne počutim najbolje, ko sem zaprt v natrpanem prostoru.“ In premikanje skozi labirint ljudi, ne da bi se pri tem zaletel v koga, je postalo utrudljivo opravilo. Če bi vedel, da bosta Catherine in Claybourne povabila k sebi toliko ljudi, bi se poslovil že v cerkvi.

„Je to razlog, da postopaš ob oknu, kot da imaš namen vsak hip skočiti skozenj?“

„V nevihto?“ S pogledom je ošvrknil šipo, po kateri je škrabljal dež. Oblaki so bili tako temni in preteči, da se je, čeprav je bilo jutro, zdelo, kot da je noč, in noč je postala njegov sovražnik. „Kakšen turoben dan.“

„Meni se ne zdi turoben. To je najlepši dan mojega življenja.“

Ko je ugotovil, da se obnaša kot prava sitnoba, je bilo v njegovem glasu zaznati kanček obžalovanja, ki se je mešal z resničnostjo njegovih besed. „Mislim, da bo to prvi od čudovitih dni, ki te še čakajo.“

„Vem, da ti ni všeč, da sem si izbrala Claybourna za moža, in da mu, tako kot številni drugi, očitaš njegovo nenavadno preteklost, a upam, da ga boš sčasoma bolje spoznal in začel ceniti njegove pozitivne lastnosti.“

Malo verjetno, a ni imel namena še dodatno skaliti njene sreče s tem, da bi ji povedal resnico. Kot da bi ugotovila, da se je odločil vzdržati se kakršnegakoli komentarja, je rekla: „Predvidevam, da boš zdaj, ko si se vrnil domov, usmeril svojo pozornost v iskanje žene.“

„Sčasoma že. Zdaj še žalujeva. Nisem pričakoval, da bo ta dogodek tako pompoznen.“

„Težko bi rekla, da je pompoznen. Prišlo je nekaj več gostov, kot je morda primerno, a Claybournu bodo olajšali pot do družbene smetane, potem ko je dolga leta hodil po njenem robu. Poleg tega moški nikoli niso deležni tako ostrih kritik kot ženske, če se ne držijo pravil žalovanja. Lahko bi se nocoj udeležil plesa, pa ti tega nihče ne bi očital.“

„Ah, to je moč, ki pritiče vojvodstvu.“

„Si medtem, ko si vandral po svetu, mislil na koga?“ je vprašala Catherine.

„Si že prevzela vlogo ženitne posrednice? Gotovo imata zdaj v načrtu poročno potovanje.“

„Ne, urediti morava še nekaj stvari v Londonu.“

„Kljub temu domnevam, da bo tvoj mož nekaj časa pričakoval tvojo nepretrgano pozornost. Povsem sposoben sem si sam poiskati ženo in te nočem obremenjevati s tem.“

„To mi ne bi bilo v breme.“ Stisnila je njegovo roko.

„Pogrešala sem te, Sterling. Resnično sem vesela, da si se vrnil. Zdaj pa moram h Claybournu, da boš lahko povedal svojo zdravico.“

Ko je odšla, so njene besede v njem zanetile občutek krivde, a je to neprijetno čustvo hitro potlačil. Želel si je, da bi bil kjerkoli drugje kot tam, kjer je bil. Popil je

svoj šampanjec, pomignil slugi in zvrnil še en kozarec. Se bo ta dogodek sploh kdaj zaključil?

Catherine je hodila ob svojem možu in moški so strmeli vanjo z očitnim občudovanjem. Le kako ne bi? Bila je hči vojvode in njeno poreklo je bilo najboljše, kar ga je premogla britanska aristokracija. Vedela je, kje je njeno mesto v družbi, in se temu odlično prilagodila. Zase pa Sterling tega ni mogel več trditi. V njem je besnela potreba po tem, da bi pobegnil, in njegovo potrpljenje se je bližalo koncu. Začel je rahlo potrkvati po kozarcu in glasovi v prostoru so potihnili. Dvignil je kozarec. „Na mojo sestro Catherine, novo vojvodinjo Claybournsko, in njenega presrečnega moža. Da bi ti večno sijalo sonce, draga sestra – tudi ob najbolj temačnih dneh.“

Izpil je penečo vsebino kozarca in po prostoru so začeli odmevati vzkliki in ploskanje. Claybourne in Catherine sta spila šampanjec in se na hitro poljubila. Ljudje so se smejali, spet nazdravili in jima zaželeli vse dobro.

Sterling je segel po še enem kozarcu šampanjca. Če ga bo spil dovolj, bo morda lahko v njem utopil bolečino spoznanja, da ne bo nikoli imel tistega, kar je očitno imel sveže poročeni par: resnične ljubezni in sreče.